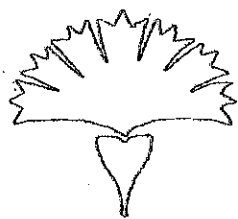

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

Απρίλης 2002

αρ. φύλλου 86

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 010-3822315, fax 010-3819887 e-mail aske@mailbox.gr , ιστοσελίδα www.aske.gr

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ, πλέον, ΧΡΗΣΙΜΟΣ

Ο Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ:

Ο Κ. Σημίτης και η κυβέρνησή του ήρθαν στην εξουσία, όχι γιατί έπεισαν το λαό ότι μπορούσαν να υπερασπίσουν εθνικά ή λαϊκά συμφέροντα, αλλά γιατί είχαν την υποστήριξη του συνόλου σχεδόν του ξένου παράγοντα. Ο πολιτικός τους λόγος επί 8 χρόνια είναι άνευ σημασίας. Όπλα τους τα ΜΜΕ, που τον ενεφάνισαν ως σοβαρό και νοικοκύρη, και η ευνοιοκρατική διανομή των κοινοτικών και κρατικών κονδυλίων. Για τον Έλληνα πολίτη έπαψε να είναι ζητούμενο η πρόοδος του κοινωνικού συνόλου και η πολιτική του επιδίωξη περιορίστηκε στην επίτευξη μιας καλύτερης ατομικής θέσης σε σχέση με το διπλανό του, αδιαφορώντας για το πού οδηγεί αυτή η πολιτική και ατομική του στάση.

Έτσι τα πράγματα έφτασαν πολύ γρήγορα σε αδιέξοδο. Αποστολή της κυβέρνησης Σημίτη ορίστηκε από τους ξένους προστάτες της η απαρέγκλιτη εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων, όπως αυτά καθορίζονται από την οικονομική και κοινωνική πολιτική της Ε.Ε., και για όλους τους υπόλοιπους τομείς (εθνικά θέματα, δημοκρατία, πολιτισμός) από τις δημόσιες υπερατλαντικές παραγγελίες.

Αυτή την αποστολή η κυβέρνηση Σημίτη δε μπορεί πλέον να εκπληρώσει. Κατάφερε οριακά να κερδίσει τις εκλογές του 2000, αλλά από κει και πέρα έχει πάρει τον κατήφορο, χωρίς να μπορεί να αντιδράσει και χωρίς να παράγει έργο. Έμεινε χωρίς υποστήριξη, αφού ούτε το λαό εξυπηρετεί (ούτε ποτέ διανοήθηκε να τον εξυπηρετήσει), ούτε τους ξένους προστάτες της.

Εργασιακό, ασφαλιστικό, φορολογικό, αγροτικό, υγεία, παιδεία, ελληνοτουρκικές σχέσεις, "τρομοκρατία", τίποτα δεν περπατάει και η λύση όλων των προβλημάτων αναβάλλεται, για να τα αντιμετωπίσει η επόμενη κυβέρνηση, παρά τις προειδοποιήσεις της κ. Διαμαντοπούλου ότι, αν δεν προωθηθούν τα θέματα που

(συνέχεια στη σελ. 8)

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή με την χιτλερικού τύπου εισβολή των Ισραηλινών στις παλαιστινιακές περιοχές είναι αποτέλεσμα ενός αδιεξόδου με βαθιές ιστορικές ρίζες.

Το Κράτος του Ισραήλ

Η βίαια εγκαθίδρυση του κράτους του Ισραήλ το 1948, με την εκδίωξη 3.5 εκατομμυρίων Παλαιστίνιων από τα εδάφη τους από τις σιωνιστικές τρομοκρατικές οργανώσεις, που δρούσαν υπό την κάλυψη των ΗΠΑ και της Βρετανίας, ώστε να τα εποίκισουν οι Εβραίοι της διασποράς, άφησε ένα μόνιμο σημείο κρίσης με τους αραβικούς λαούς.

Το ιδεολόγημα του «περιούσιου λαού», που καταδιώκεται από εχθρούς και έχει κληρονομικό δικαίωμα στα εδάφη που αναφέρει η Βίβλος, έχει ποτίσει, σε πολύ μεγάλο βαθμό, την ισραηλινή κοινωνία και τους εβραίους της διασποράς, παρά τις μεμονωμένες φωτεινές εξαιρέσεις.

Το Ισραήλ οικοδομήθηκε ως επιθετικό κράτος - πολεμική μηχανή και μετρά τέσσερις πολέμους, το 1948 με την ίδρυσή του εναντίον των αραβικών κρατών που ήταν αντίθετα με την αναγνώριση του, το 1967 με την Αίγυπτο, το 1973 με τη Συρία και το 1978 με το Λίβανο.

Η στρατιωτική υπεροχή του Ισραήλ έναντι των Αράβων οφείλεται στην μεγάλη οικονομική και τεχνολογική βοήθεια των ΗΠΑ, στα κεφάλαια των Εβραίων της διασποράς και στο γεγονός ότι οι εκτός Ισραήλ Εβραίοι, και ιδιαίτερα οι Εβραίοι των ΗΠΑ, υπηρετούν για ένα διάστημα στον ισραηλινό στρατό ή σε συναφείς υπηρεσίες.

Το Ισραήλ αποτελούσε για τις ΗΠΑ τοπικό χωροφύλακα, ώστε να ελέγχει τα ριζοσπαστικά αραβικά καθεστώτα που εκδιώξαν την αποικιοκρατία.

Όταν η αμερικανοβρετανική διαμάχη για τον έλεγχο των αραβικών πετρελαίων έληξε υπέρ

(συνέχεια στη σελ. 9)

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

των ΗΠΑ, αυτές προσεταιρίστηκαν τις πιο συντηρητικές αραβικές ελίτ. Έτσι οι ΗΠΑ σχετικά ισορρόπησαν την πολιτική τους μεταξύ Αράβων και Ισραήλ.

Η Συμφωνία του Όσλο

Ο απρόσκοπτος έλεγχος των πετρελαίων προϋπέθετε τον περιορισμό των κρίσεων μεταξύ Ισραηλινών και Αράβων. Για το σκοπό αυτό οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν στην υπογραφή των συμφωνιών ειρήνης Ισραήλ-Αιγύπτου το 1979 στο Καμπ Ντέιβιντ, το 1991 στη Μαδρίτη μεταξύ Ισραήλ- Συρίας-Ιορδανίας- Λιβάνου και το 1993 στο Όσλο μεταξύ Ισραήλ-Παλαιστίνιων.

Η συμφωνία του 1993 ήταν λεόντειος εις βάρος των Παλαιστίνιων. Τους παραχωρούσε ορισμένες περιοχές απομονωμένες μεταξύ τους υπό μορφή γκέτο, που αποτελούν το 4,4 % (σ.σ !) του συνόλου της Παλαιστίνης. Οι παλαιστινιακές περιοχές ελέγχονται περιμετρικά από τις ισραηλινές αρχές, που επιβάλουν σε κάθε είδους εξευτελισμό τον παλαιστινιακό πληθυσμό.

Οι παλαιστινιακές περιοχές είναι περικυκλωμένες από οικισμούς εποίκων, οι οποίοι δρουν ως πολιτοφυλακή. Η συμφωνία του Όσλο δεν προέβλεπε την επιστροφή των 3.5 εκατομμυρίων προσφύγων, ούτε την επίλυση του μείζονος προβλήματος σε ποιον θα ανήκει η Ιερουσαλήμ.

Το Ισραήλ υπονόμεισε από την αρχή την συμφωνία του Όσλο κτίζοντας νέους οικισμούς και μεταφέροντας νέους εποίκους γύρο από τις παλαιστινιακές περιοχές, οι οποίοι προβαίνουν, όπως οι, πριν το 1948, σιωνιστικές τρομοκρατικές οργανώσεις, σε εγκλήματα κατά των Παλαιστίνιων, τα οποία παραμένουν ατιμώρητα. Διώχνουν τους Παλαιστίνιους από τις καλλιέργειές τους, γκρεμίζουν τα σπίτια τους, τους αποκλείουν, ώστε να μην αποκτήσουν οικονομική αυτοδυναμία.

Στην πραγματικότητα σταθερή πολιτική του Ισραήλ παραμένει η εθνοκάθαρση. Ο Γιτζάκ Ράμπιν, που είχε διακηρυγμένη θέση υπέρ της συνύπαρξης με τους Παλαιστίνιους, δολοφονήθηκε.

Η Νέα Ιντιφάντα

Αλλά και από την πλευρά των Παλαιστίνιων η συμφωνία του Όσλο προκάλεσε αντιδράσεις εις βάρος του Αραφάτ, του οποίου η στάση κατηγορήθηκε έντονα ως φιλοαμερικανική. Η ηγεσία του είχε αποδυναμωθεί και γι' αυτό στις συνομιλίες του Καμπ Ντέιβιντ στο τέλος του 1999 με αρχές του

2000 με τον Μπάρακ δεν συμφώνησε και λίγο αργότερα ξεκίνησε η νέα ιντιφάντα.

Το Ισραήλ, μετά την εκλογή του Σαρόν στις αρχές του 2001, ακολούθησε πολιτική προκλήσεων, ώστε ν' αντιδράσουν οι Παλαιστίνιοι και να έχει την δικαιολογία επεμβάσεων. Έτσι ξεκίνησε μια συστηματική καταπίεση εις βάρος των Παλαιστίνιων με δολοφονίες ηγετικών στελεχών και πολιτών, ακόμη και παιδιών. Εφαρμόζει βασανιστήρια και απίστευτες ωμότητες, που συναγωνίζονται τις χιτλερικές μεθόδους, που για πολλούς ισραηλινούς στρατιωτικούς αποτελούν πρότυπο.

Η «Τρομοκρατία» και η στάση των ΗΠΑ

Το μετά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001 αμερικανικό «δόγμα» του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, έδωσε την πλήρη κάλυψη στο Ισραήλ να προχωρήσει στην, κατ' αυτό, «τελική λύση». Δηλ. ένα κατ' επίφαση παλαιστινιακό κράτος με ηγεσία και δομές πλήρως ελεγχόμενες από το Ισραήλ και με Άραβες πολίτες δεύτερης κατηγορίας, όπου οι συνθήκες καταπίεσης θα οδηγήσουν τους Παλαιστίνιους σε νέα εξορία.

Η πρόσφατη βάρβαρη εισβολή αποσκοπεί στην εξουδετέρωση των οργανώσεων της παλαιστινιακής αυτοδιάθεσης και των πιο μαχητικών στελεχών τους. Παράλληλα επιδιώκουν την εκδίωξη του Αραφάτ και την ανάδειξη άλλου αρεστού, σ' αυτούς, ηγέτη. Η πολιτική αυτή οδηγεί το Ισραήλ σε αδιέξοδο και ξεσηκώνει παγκόσμια κατακραυγή εις βάρος του, παρά τον ασφυκτικό έλεγχο των ΜΜΕ από το εβραϊκό στοιχείο.

Οι ΗΠΑ, σε αντίθεση με προηγούμενες περιόδους και ιδιαίτερα με κυβέρνηση ρεπουμπλικάνων, στήριζει ανοικτά-και παράλογα-την πολιτική του Ισραήλ, που εξόφθαλμα υπονομεύει τα αμερικανικά συμφέροντα στο χώρο των πετρελαίων.

Οι ρεπουμπλικάνοι, που στηρίζονται παραδοσιακά από το αγγλοσαξονικό λόμπι των εταιρειών πετρελαίου κυριαρχούνται πλέον από το εβραϊκό στοιχείο που χαράζει την πολιτική τους. Οι βασικοί άξονες της εξωτερικής πολιτικής τους, δηλ. ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» και η επίδειξη δύναμης με ανάληψη μονομερούς-όπως διατείνονται-πολεμικής δράσης, δηλ. χωρίς συμμάχους, κατά χωρών που ορίζουν οι ΗΠΑ ως εχθρούς, τις έχουν οδηγήσει σ' ένα επικίνδυνο αδιέξοδο όχι μόνο με τον υπόλοιπο κόσμο αλλά και εσωτερικά με τις αντιθέσεις των μιτλοκ εξουσίας. Οι παλινδρομήσεις και οι αντιτιθέμενες πολιτικές γραμμές της αμερικανικής πολιτικής είναι πρωτοφανείς.

Η στήριξη του Ισραήλ με το πρόσχημα

της νόμιμης άμυνας κατά της τρομοκρατίας των Παλαιστινίων προκαλεί πολλαπλές συνέπειες σε βάρος των αμερικανικών συμφερόντων.

Εμφανίζονται οι αμερικανοί να άγονται και να φέρονται από το Σαρόν. Ο Σαρόν εξουτελιζει πλήρως, με αμερικανική στήριξη, την Ε.Ε. και έτσι αποκλείεται εναλλακτική παρέμβαση στην κρίση. Αποδυναμώνονται οι ευρωπαϊστές και η κάστα τους. Αποδυναμώνονται πλήρως τα φιλοδυτικά αραβικά καθεστώτα. Φουντώνει η οργή κατά των ΗΠΑ και του Ισραήλ, όχι μόνο στους Άραβες, αλλά και σε όλο τον κόσμο. Η αμερικανική και βρετανική επέμβαση στο Ιράκ παραπέμπεται στις καλένδες.

Είναι πιθανό ότι οι ΗΠΑ για την αποτροπή μιας γενίκευσης της κρίσης να υιοθετούν την απομάκρυνση του Σαρόν και του Αραφάτ. Θεωρούμε ότι με τις παρούσες συνθήκες αυτό είναι ανέφικτο σ' ότι αφορά τον Αραφάτ. Μετά από τόσες θυσίες και αίμα, όποιος διαδεχθεί τον Αραφάτ, έστω και με υπόδειξή του, χωρίς να διασφαλίσει εκ των προτέρων ένα πραγματικό παλαιστινιακό κράτος θα χαρακτηριστεί προδότης και ενεργούμενο των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Χωρίς αντάλλαγμα την αποπομπή Αραφάτ, ούτε ο Σαρόν είναι πιθανόν ότι θα παραιτηθεί άμεσα.

Η τωρινή κρίση εγκυμονεί κινδύνους βίαιων εξελίξεων με ευρύτερες ανακατατάξεις πολιτικές και γεωστρατηγικές, τέτοιες που οι ρόλοι θυμάτων και θυτών ν' αλλάξουν άρδην. Ο φόβος αυτός είναι πολύ πιθανόν ότι θα υποχρεώσει τις ΗΠΑ να επιβάλλουν στο Ισραήλ την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους. Το εάν θα μπορούν να το ελέγξουν κιόλας, όπως επιδιώκουν ΗΠΑ και Ισραήλ με την προώθηση αρεστής σ' αυτούς παλαιστινιακής ηγεσίας, είναι προς το παρόν, τουλάχιστον, ανέφικτο..

Πανωλεθρία των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα

Με υποκίνηση και πάσης φύσεως υπόστηριξη των ΗΠΑ πριν από λίγες μέρες μέρος των Ενόπλων Δυνάμεων της Βενεζουέλας επεχείρησε πραξικόπημα και απομάκρυνε τον εκλεγμένο αριστερό Πρόεδρο Τσάβες, μη αρεστό στις ΗΠΑ, τη Δεξιά και την ... συνδικαλιστική ηγεσία της Χώρας. Για να προλάβουν λαϊκές αντιδράσεις, ανήγγειλαν ότι ο Τσάβες παραιτήθηκε! Άρκεσε όμως η δήλωσή του σε κάποιο ... στρατιώτη (εκεί που τον είχαν θέσει σε περιορισμό) ότι ποτέ δεν παραιτήθηκε, για να ανατραπεί η ανατροπή του με λαϊκές κινητοποιήσεις και άρνηση μεγάλου μέρους του στρατού να στηρίζει την εκτροπή.

Μεγάλη η απογοήτευση στις ΗΠΑ και ενθουσιασμός στους ανά τη γη λαούς.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ.

• Τις 3 πρώτες εκδηλώσεις της πραγματοποίησε η Κίνηση (Ηλιοπούλη, Σπάρτη, Καλλιθέα).

Το επίπεδο των εκδηλώσεων κρίνεται υψηλό. Η συμμετοχή του κόσμου δεν ήταν πολύ μεγαλύτερη από τη δυνατότητα κινητοποίησης των διοργανωτών, δηλ. η Κίνηση προς το παρόν δεν υπερβαίνει σημαντικά το κλίμα της γενικότερης πολιτικής απάθειας. Τα πολιτικά κόμματα γενικώς δεν "πλησιάζουν" την Κίνηση, προφανώς γιατί δεν έχουν διάθεση να έρθουν σε ρήξη με τον "ευρωπαϊσμό" και το πολιτικό σύστημα. Το ίδιο ισχύει και για μικρές πολιτικές ομάδες και άτομα που συμμετέχουν σε άλλες, πιο "ανώδυνες", διεργασίες. Ο ημερήσιος αθηναϊκός τύπος "αγνοεί" την Κίνηση (μόνο η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ανήγγειλε την εκδήλωση της Καλλιθέας).

• Στον τομέα της τεκμηρίωσης μόνο οι δύο Ομάδες Δουλειάς (εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας και Οικονομικής και Κοινωνικής Πολιτικής) έχουν έργο, που όμως δεν έχει προχωρήσει τόσο, ώστε να καταγραφεί ως θέσεις της Κίνησης. Οι εκδηλώσεις βοήθησαν και στην επεξεργασία και στη διακίνηση των πρώτων ιδεών. Οι άλλες δύο Ομάδες (Θεσμοί και Πολιτισμός) δεν έχουν ακόμη προχωρήσει, παρότι υπάρχουν και υλικό και ιδέες.

• Για τον προγραμματισμό της δραστηριότητας της Κίνησης στο διάστημα από το Πάσχα μέχρι το καλοκαίρι προτείνουμε τα εξής:

1) Να συνεχιστούν οι εκδηλώσεις. Ήδη προγραμματίστηκε εκδήλωση στη Λάρισα και τριήμερη περιοδεία στη Θεσσαλία.

2) Να λειτουργήσουν και οι άλλες δύο Ο.Δ. και να καταγραφούν τα πρώτα συμπεράσματα. Τον Ιούνιο να πραγματοποιηθεί η δεύτερη συνάντηση της Πανελλαδικής Επιτροπής, που θα μελετήσει τα συμπεράσματα αυτά και στο βαθμό που θα τα εγκρίνει να αποτελέσουν θέσεις της Κίνησης. Επίσης να προγραμματίσει τις δραστηριότητες της Κίνησης για το καλοκαίρι και μετά.

3) Να γίνει προσπάθεια για διεύρυνση της Κίνησης. Ήδη υπάρχουν σκέψεις και επαφές. Επίσης να συνεργαστούμε με ανθρώπους που μπορούν να μας βοηθήσουν στην τεκμηρίωση.

4) Επειδή οι εκδηλώσεις καλύπτουν ένα μικρό χώρο, να τυπωθεί το αρχικό κείμενο (με μικρές βελτιώσεις) με τη μορφή προκήρυξης και να διανεμηθεί πανελλαδικά.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΜΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τον τελευταίο καιρό πολύς λόγος έχει ανακύψει για το ρόλο των ΜΜΕ και ιδιαίτερα της τηλεόρασης και το πρόβλημα που, εξώφθαλμα πλέον, αποτελούν για την ελληνική κοινωνία. Αφορμή ο πλήρης εκχυδαϊσμός της ιδιωτικής τηλεόρασης (οι διάφοροι brothers και bar είναι τα πιο εντυπωσιακά, όχι όμως και τα σοβαρότερα δείγματα...), τα πρόδηλα πολιτικά παιχνίδια, κυρίως αποπροσανατολιστικά, με τις ανόητες ή και ανώδυνες, τελικά, "αποκαλύψεις" και η απροκάλυπτη απόπειρα των φανερών ή μη καναλαρχών να παίξουν τον πρώτο πολιτικό ρόλο διαμεσολάβησης ανάμεσα στις εντολές των Ε.Ε., κυρίως, και των εντόπιων δυνάμεων στη χώρα, σε βάρος... των πολιτικών! Το αποτέλεσμα ήταν να ακούγονται πολλά για πλήρη ελευθερία, για ...αυτοπεριορισμό, για κώδικες δεοντολογίας που ετοιμάζει το Υπουργείο Προπαγάνδας και για κάποια τάξη που πρέπει να επιβληθεί στο, ηθελημένο, χάος στο ραδιοτηλεοπτικό χώρο.

Η ίδια η πληροφορία είναι το πραγματικό πρόβλημα

Οι διάφορες λύσεις που προτείνονται, όπως η παρωδία του βασικού μετόχου που δε θα δικαιούται δοσοληψίες με το Δημόσιο και έτσι θα περιοριστούν οι πολιτικοί εκβιασμοί, οι θρυλούμενοι κώδικες δεοντολογίας ή το διοριζόμενο από το ... κοινοβούλιο ΕΣΡ, μόνο θυμηδία προκαλούν. Και μόνο το γεγονός ότι ως βάση - κριτήριο για τον αριθμό των αδειών, πανελληνίας ή τοπικής εμβέλειας, που θα (όταν και εάν) χορηγηθούν λαμβάνεται ο υπολογισμός της διαφημιστικής πίτας, δηλαδή πόσους σταθμούς και κανάλια μπορεί να συντηρεί η διαφήμιση (!) και η αποφυγή αναφοράς στις σχετικές εντολές της Ε.Ε. δείχνει το ποιόν των προβληματισμών και των προτεινόμενων λύσεων.

Είναι, πλέον, φανερό ότι το μέγιστο για την ίδια την επιβίωση της κοινωνίας ως τέτοιας, και όχι ως μάζας χειραγωγούμενης για αγορές και υποταγή, πρόβλημα της πληροφορίας, δηλ. της ποιότητας και ποσότητας, της αντικειμενικότητας των πομπών και του ελέγχου, που αποτελούν πλέον προϋποθέσεις για τη δημοκρατία, κανείς δεν το κουβεντιάζει, ούτε καν το αναφέρει. Και αυτό είναι κάτι λογικά αναμενόμενο. Παλιότερα υπήρχε η δυνατότητα, μέσω των όποιων πληροφοριών, να διαμορφώνονται απόψεις και να περιορίζεται μόνο ή και να εμποδίζεται, π.χ. επί χούντας, η δημοσιοποίησή τους. Σήμερα υπάρχει πρόβλημα

στην ίδια την πρόσβαση στην πληροφορία. Και επειδή, ακόμη, ο σχηματισμός άποψης προϋποθέτει κατά το δυνατόν ολοκληρωμένο πολιτιστικά υποκείμενο, πώς αυτό μπορεί να επιτευχθεί όταν η κυριαρχία των ΜΜΕ στον πολιτιστικό τομέα οδηγεί σε παθητικούς δέκτες με διεγείρομενα μόνο τα κατώτερα ένστικτα και με αποκλεισμό ικανοποίησης των βαθύτερων ανθρώπινων αναγκών;

Το πραγματικό πρόβλημα είναι, λοιπόν, ποιος χειρίζεται την πληροφορία αλλά και τον έλεγχο της κάθε εξουσίας και την ψυχαγωγία μέσω των ΜΜΕ.

Έχουν πραγματική πρόσβαση σ' αυτά οι πολίτες, ατομικά ή μέσω των διάφορων συσσωματώσεών τους ή θεσμών που πραγματικά ελέγχονται από αυτούς;

Με δεδομένη την αρνητική απάντηση στο ρητορικό αυτό ερώτημα, κάθε σοβαρός προβληματισμός στο τεράστιο αυτό ζήτημα της κοινωνίας μας, όπως άλλωστε και για κάθε άλλη, θα έπρεπε να πραγματεύεται τους τρόπους ώστε η απάντηση να γίνεται καταφατική και, φυσικά, πώς θα επιλύονται τα άλλα προβλήματα που θα ανέκυπταν, δηλ. της σοβαρής οικονομικής κάλυψης και του ελέγχου.

Τα ΜΜΕ όργανα χειραγώγησης και ανταγωνισμού

Δε θα περίμενε κανείς, βέβαια, τέτοια θέματα να απασχολούν τους σημερινούς ιθύνοντες ούτε, φυσικά, τους σημερινούς ιδιοκτήτες των μεγάλων τουλάχιστο, μη τοπικής εμβέλειας, Ραδιοτηλεοπτικών Μέσων. Ούτε, επίσης, τους αντίστοιχους στο λεγόμενο ελεύθερο κόσμο, όπου ανθούν, υποτίθεται, τα ανθρώπινα δικαιώματα και επομένως η Δημοκρατία. Εκεί η πληροφορία είναι, όπως και όλα τα άλλα αγαθά, υλικά, κοινωνικά και πνευματικά, κυρίως ένα απλό εμπόρευμα και ως τέτοιο αντιμετωπίζεται. Λόγω όμως και της ιδιαίτερης ουσίας και δύναμής της αντιμετωπίζεται και ως όπλο, ως το κατ' εξοχήν μέσο για προώθηση ευρύτερων στόχων και επομένως πέρα από την καθαρά εμπορική, δηλ. κερδοσκοπική, αντιμετώπισή της χρησιμοποιείται και ως μέσο προπαγάνδας, αποπροσανατολισμού και χειραγώγησης από τις άρχουσες ελίτ στις χώρες αυτές.

Αυτά ισχύουν και σε μας, μόνο που εδώ η εμπορική χρήση είναι εντελώς δευτερεύουσα. Κανένας ραδιοτηλεοπτικός σταθμός δεν είναι κερδοφόρος. Άλλη λοιπόν είναι η χρήση τους και η χρησιμότητά τους. Είναι, βέβαια, όργανα της ευρύτερης χειραγώγησης των πολιτών, αλλά ακόμη και αυτό δεν είναι το κυρίαρχο στοιχείο.

Ο κύριος λόγος, στη χώρα μας, που επενδύονται τόσο μεγάλα ποσά στα μέσα αυτά είναι αυτός της διαπλοκής, δηλ. της εξασφάλισης μέσω αυτών του μεγαλύτερου δυνατού μεριδίου της αγοράς, παραγγελιών, αναθέσεων, προμηθειών από τον ευρύτερο κρατικό τομέα, που ακόμη ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της Ελληνικής Οικονομίας. Η απειλή αποκαλύψεων, η δυνατότητα επηρεασμού των πολιτών και γενικά οι πάσης φύσεως απειλούμενοι εκβιασμοί μέσω αυτών αποτελούν δύναμη τεράστια άσκησης εξουσίας, πλουτισμού και σκοταδισμού, δηλ. αφαίρεσης κάθε σχεδόν δυνατότητας έκφρασης της ανόθευτης λαϊκής βούλησης, της βούλησης που θα αποκάλυπτε και θα ακύρωνε τον μεταπρατισμό αυτών των δυνάμεων και τις οδηγίες για τους σκοπούς αυτούς της ίδιας της Ε.Ε.

Τι μπορεί να γίνει

Είναι φανερό σχεδόν σε όλους ότι όσο τα ΜΜΕ θα βρίσκονται στα χέρια αυτών που διαθέτουν μεγάλη οικονομική δύναμη, εν πολλοίς το μαύρο χρήμα, δε μπορεί να υπάρχει πραγματική Δημοκρατία. Και πολύ μικρό εμπόδιο θα αποτελεί για την ασυδοσία τους ο

όποιος περιορισμός επιβληθεί στην ιδιοκτησία πολλών ταυτόχρονα μέσων, ή στη δήθεν απαγόρευση της δυνατότητας κατοχής Μέσου και δοσοληψίας με το Δημόσιο.

Η λύση, η πραγματική, θα ήταν η πλήρης κοινωνικοποίηση όλων ανεξαιρέτως των μέσων πληροφόρησης, ελέγχου, ψυχαγωγίας. Δε χρειάζεται ανάλυση, τώρα, του τι ακριβώς σημαίνει κάτι τέτοιο, αφού στις σημερινές συνθήκες αυτό, φυσικά, αποκλείεται. Είναι όμως ρεαλιστική απαίτηση, άρα και ρεαλιστικός πολιτικός αγώνας για την ικανοποίηση της, να ζητηθεί πλήρως και πραγματικός κοινωνικός έλεγχος πάνω σε όλα τα μέσα που είναι όργανα χειραγώγησης και συμμόρφωσης στις ντιρεκτίβες της Ε.Ε.. Κοινωνικός έλεγχος, όχι κρατικός. Μέσω φορέων που μπορεί να επηρεάζονται από τη λαϊκή θέληση, έστω και έμμεσα, και που θα συμμετέχουν κόμματα, συνδικαλισμός, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Πανεπιστήμια, ακόμη και Εκκλησία, Σωματεία, Ενώσεις Δημοσιογράφων κλπ.

Και μέχρι τότε, μακριά από κάθε Μέσο που έχει τα σημερινά γνωρίσματα.

"ΕΚΠΛΗΞΗ" ΛΕΠΕΝ

Ο ακροδεξιός Λεπέν αντίπαλος του δεξιού Σιράκ στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών στη Γαλλία!! Η Ευρώπη, λένε, είναι ανάστατη. Οι "προοδευτικοί εκσυγχρονιστές", όχι μόνο οι του ΠΑΣΟΚ, ανατριχιάζουν και η παραδοσιακή δεξιά ανησυχεί μη τυχόν, μέσα στο γενικό σάλο, και κατηγορηθεί για ... συνοδοιπορία. Και, βέβαια, πολλοί, μέσα σε όλα τα κόμματα θα επιχαίρουν, μια που οι φασίζουσας νοοτροπίας δεν κατοικοεδρεύουν μόνο στα ακροδεξιά σχήματα.

Εννοείται ότι δεν ήταν πραγματικά κεραυνός εν αιθρία η επιτυχία του Λεπέν. Άλλωστε η φωνή του έβρισκε απήχηση εδώ και 20 χρόνια και ανάλογα φαινόμενα ανέκυψαν και σε άλλες χώρες της "δημοκρατικής" Ευρώπης. Αντίθετα, ήταν το φυσιολογικά αναμενόμενο!

Όταν όλη, σχεδόν, η ευρωπαϊκή αριστερά κατήντησε μόνο κατ' όνομα αριστερά, όπως ακριβώς και στα καθ' ημάς, και συμπλέει, όταν δεν την ξεπερνά, με τη νεοφιλελεύθερη δεξιά, για να καταστήσουν πενόμενη μάζα το 1/3, τουλάχιστο, των κοινωνιών τους όταν η υποκρισία και η θρασύτητα τους μετάλλαξε σε ενθουσιώδεις υμνωδούς της τραπεζοχρηματιστικής Ε.Ε., με το αζημίωτο φυσικά, και της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης, πώς περίμεναν πως θα αντιδράσουν οι τωρινοί και οι υποψήφιοι

απόκληροι;

Εννοείται, επίσης, ότι οι άρχουσες ή μεταπρατικές ελίτ θα σπεύσουν να επωφεληθούν επισείοντας τον κίνδυνο... του φασισμού. Αυτό έκανε ήδη ο Σιράκ και ετοιμάζονται να επιχειρήσουν και εδώ "οι "μάγοι" της επικοινωνολογίας, δηλαδή της μαύρης προπαγάνδας! Δε διανοούνται, καν, να αλλάξουν πολιτική. Το μόνο στο οποίο επιδίδονται είναι να αλλάξουν τα μυαλά των θυμάτων τους και να τους πείσουν πως το μαύρο είναι άσπρο.

Ελπίζουμε πως εδώ, στη χώρα μας, δε θα ανθίσει κάποιος Λεπέν, αλλά η οργή των απειλούμενων θα δημιουργήσει και θα ενδυναμώσει την πραγματική αριστερά και σε πρώτη φάση θα εξασφαλίσει τουλάχιστον την επιβίωση.

ΣΥΓΚΛΙΣΗ

Σύγκλιση με την Ευρωπαϊκή Ένωση σε όλα τα επίπεδα! Μήπως ξέρει ο κ. Σημίτης ότι αυτή τη σύγκλιση την έχει επιτύχει μόνο στις υποχρεώσεις των πολιτών και όχι στις κοινωνικές παροχές; Μήπως ξέρει πως θεωρούμαστε τριτοκοσμική χώρα στην υγεία, την παιδεία μας, στους δρόμους και γενικά τα δημόσια έργα; Μήπως ξέρει πως οι μισθοί μας είναι στο 50% και 30% των αντίστοιχων της Ευρώπης;

Φυσικά το ξέρει!! Λοιπόν;

ΣΥΧΝΟ 10

"ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ" της Ε.Ε. και ΕΛΛΑΔΑ

Επειδή όλοι σιγά σιγά καταλαβαίνουν ότι δημοκρατία ουσιαστικά δεν υπάρχει στην Ε.Ε. και τις αποφάσεις τις παίρνουν τα μυστικοσυμβούλια, προσέθεσαν άλλο ένα διακοσμητικό όργανο, τη "Συνέλευση", που θα ...αποφασίσει για το μέλλον της Ευρώπης (!!).

Εδώ και 2 μήνες 105 αντιπρόσωποι των χωρών - μελών και υποψηφίων μελών συγκεντρώνονται σε μια αίθουσα, όπου διαδραματίζονται σκηνές απείρου κάλλους.

- Ο Πρόεδρος Β. Ζισκάρ ντ' Εστέν άρχισε από την πρώτη στιγμή να αμφισβητείται απ' αυτούς που τον επέλεξαν (τον βρίσκουν πολύ γέρο!).
- Ο ίδιος με την έναρξη των εργασιών είχε έτοιμο έναν Κανονισμό, που δέχθηκε 350 (!) τροπολογίες και τελικά ονομάστηκε μέθοδος εργασίας. Ο ντ' Εστέν αποκαλείται πλέον "ο βασιλεύς"!
- Ο Τούρκος εκπρόσωπος επεσήμανε ότι "η Ευρώπη πάσχει από έλλειμμα δημοκρατίας" (!!!) Προφανώς η χώρα του είναι πιο δημοκρατική!
- Είναι τέτοια η λειτουργία της Συνέλευσης, που άλλοι τη χαρακτηρίζουν "σύγχρονη Βαβέλ" κι άλλοι "ελεύθερο Πανεπιστήμιο" (!)

Μέσα σ' αυτό το χάος θα έρθει η Κομισιόν στις 30 Απριλίου να παρουσιάσει ένα πολιτικό σχέδιο για τη Συνέλευση. Ποιος θα το εκπονήσει; Η κοινή επιστολή Σρέντερ - Μπλερ προς τη Σύνοδο Κορυφής της Βαρκελώνης με αποκλειστικό θέμα τη Συνέλευση φανερώνει ποιοι είναι τα αφεντικά.

Οι λαϊκές αντιδράσεις

Όσο η Ε.Ε. αποκαλύπτει τον αντιλαϊκό της χαρακτήρα, τόσο εντείνονται και οι λαϊκές αντιδράσεις. Απροσδόκητο (για τους ηγέτες της Ε.Ε. και τους λακέδες τους) πλήθος και πάθος από 500.000 διαδηλωτές στη Βαρκελώνη, που αγήφησαν τα πρωτοφανή μέτρα καταστολής και εκφοβισμού της ισπανικής κυβέρνησης και διαμαρτυρήθηκαν για τη (σχεδιαζόμενη από την Ε.Ε.) διάλυση των εργασιακών σχέσεων και των ασφαλιστικών ταμείων.

Επίσης, τα ιταλικά συνδικάτα, που επί χρόνια είχαν εξαφανιστεί, κινητοποίησαν 2 εκατομμύρια εργαζομένων για τους ίδιους λόγους, στη μεγαλύτερη κινητοποίηση που έγινε ποτέ στην Ιταλία. Πιστεύουμε ότι και εμείς, ο ελληνικός λαός, θα υποδεχθούμε με αντίστοιχο τρόπο τους ηγέτες της Ε.Ε. στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2003.

Εμπλοκές και διαλυτικές τάσεις

Οι δεδηλωμένες προθέσεις των ισχυρών της Ε.Ε. για προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων (πχ ηλεκτρικής ενέργειας), αποδυνάμωση των

ασφαλιστικών συστημάτων, καταστολή των λαϊκών κινητοποιήσεων κλπ προσκρούουν στις αντιρρήσεις των λαών, που, κυρίως στη Γερμανία και τη Γαλλία, καλούνται να εκλέξουν τις νέες κυβερνήσεις τους. Έτσι πολλά αναβάλλονται (και ξεθαρρεύει και ο Σημίτης και κάνει το ίδιο).

Από την άλλη η διεύρυνση με τα νέα μέλη οξύνει τον ανταγωνισμό μεταξύ Γερμανίας και ΗΠΑ (που επηρεάζουν Βρετανία, Ιταλία, Ισπανία, Ολλανδία και εν μέρει Ελλάδα.). Η Γαλλία, που αρχικά είχε τον πρώτο πολιτικό λόγο, σιγά σιγά απομονώνεται και δεν αισθάνεται καθόλου άνετα.

Επίσης με τη διεύρυνση θα καταργηθεί και τυπικά η ισοτιμία των κρατών - μελών, με την καθιέρωση των ενισχυμένων συνεργασιών, και θα καταργηθεί το veto σε 39 από τα 50 θέματα, σύμφωνα με τη Συμφωνία της Νίκαιας.

Ο ευρωστρατός

Ύστερα από την καθολική αποδοχή του Κειμένου της Κωνσταντινούπολης από τους 14 στο Λάακεν, ο πάντα χαρούμενος Έλληνας Υπουργός Άμυνας θεώρησε ελληνική επιτυχία το γεγονός ότι το θέμα ... ανεβλήθη (αν ανεβλήθη) για το Νοέμβριο. Οι εξελίξεις είναι όπως τις είχαμε προβλέψει στο προηγούμενο φύλλο μας και δε θα επανέλθουμε. Αξίζει, όμως, να τονίσουμε ότι στο Κείμενο αυτό αντέδρασε πλέον και το ΓΕΕΘΑ με απόρρητο έγγραφο προς τον υπ. εξ. Γ. Παπανδρέου!

Ίσως γι' αυτό η ελληνική κυβέρνηση και η Ν.Δ. εμφανίζονται να αρνούνται το κείμενο. Αναμένουμε την απάντησή τους στο τελεσίγραφο των 20 ημερών...

Η ένταξη της Κύπρου

Μετά τις "εθνικές επιτυχίες" της ένταξης της Ελλάδας πρώτα στην ΕΟΚ και μετά στην ΟΝΕ, έρχεται τώρα η άλλη "επιτυχία", της ένταξης της Κύπρου. "Ακόμη κι αν δεν έχει λυθεί το πολιτικό ζήτημα, η Κύπρος θα ενταχθεί", δηλώνει ο αρμόδιος Επίτροπος και οι γραφίδες ερμηνεύουν τη θέση αυτή ως υποστήριξη προς τις ελληνικές θέσεις.

Όμως, η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. θα είναι άλλο ένα οδυνηρό χτύπημα στον κυπριακό λαό και τον Ελληνισμό. Οι δυτικοευρωπαίοι θέλουν την Κύπρο στην Ε.Ε., για να καταληστεύσουν το χρήμα που υπάρχει εκεί (στο ελεύθερο τμήμα) και να ενισχύσουν την επιρροή τους στο νησί. Οι ίδιες οι ενταξιακές διαδικασίες θα αναφέρονται σ' ένα διχοτομημένο νησί, ανεξαρτήτως αν έχει λυθεί (ή ποτέ και πώς θα λυθεί) το πολιτικό ζήτημα, δηλ. η ένταξη θα νομιμοποιήσει την κατοχή και τη διχοτόμηση.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ – ΛΗΣΤΕΙΑ

Μετά το μεγάλο φαγοπότι των "μεγαλοεπιχειρηματιών" στο φιάσκο του Χρηματιστηρίου, ήρθε η περίοδος των ισχνών αγελάδων. Έτσι αναζητήθηκαν επειγόντως μέτρα "στήριξης της Ελληνικής Οικονομίας". Στα πλαίσια αυτά και με τις οδηγίες – υποδείξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο κ. Χριστοδουλάκης παρουσίασε τα αποτελέσματα έρευνας επιτροπής "σοφών", που προτείνει να μειωθεί η φορολόγηση των επιχειρήσεων και μάλιστα των Εταιρικών και να αυξηθούν οι φόροι στους μισθωτούς, συνταξιούχους, αγρότες, ελεύθερους επαγγελματίες και μικρομεσαίους.

Αναλυτικά προτείνεται:

- Ο νέος φόρος κατοχής ακίνητης περιουσίας, που αντικαθιστά το φόρο μεταβίβασης – κληρονομιάς και το φόρο μεγάλης ακίνητης περιουσίας. Μ' αυτό τον τρόπο φορολογούνται κάθε χρόνο σχεδόν όλοι οι πολίτες, ανεξάρτητα από το μέγεθος της περιουσίας τους και ευνοούνται αυτοί που επιδιώκουν κέρδη με αγοραπωλησίες ακινήτων και αυτοί που έχουν και νοικιάζουν ακίνητα, γιατί, όπως είναι φυσικό, αυτός ο φόρος θα μετακυλίσει στο ενοίκιο. Όσοι δηλώνουν ιδιοκατοίκηση θα αρχίσουν πλέον να πληρώνουν "ενοίκιο" στην Εφορία!!

- Κατάργηση του χαμηλού συντελεστή φόρου 5% και αντικατάστασή του με 20%, ενώ ο ψηλός 40% να μειωθεί κάτω από το 35% (Για να θυμόμαστε την προεκλογική υπόσχεση του Σημίτη, ότι θα πληρώσουν οι έχοντες και κατέχοντες!).

- Στα αυτοκίνητα κατάργηση του ειδικού τέλους ταξινόμησης, που αφορά την αγορά νέων αυτοκινήτων, ώστε να αυξήσουν τις πωλήσεις τους οι βιομηχανίες αυτοκινήτων, αλλά και αύξηση των τελών κυκλοφορίας και της φορολογίας καυσίμων, ώστε να σκεφτόμαστε την κάθε μετακίνησή μας.

- Εξίσωση της φορολογίας πετρελαίου θέρμανσης και κίνησης, με πρόσημα την αντιμετώπιση του λαθρεμπορίου.

- Κατάργηση σχεδόν όλων των εκπτώσεων του φόρου. Συγκεκριμένα, για νοσοκομειακές και ιατρικές δαπάνες, όταν είναι μικρότερες των 100.000 δραχμών! Για αγορά συσκευών φυσικού αερίου και υπολογιστών, για το ενοίκιο πρώτης κατοικίας, για τους τόκους στεγαστικών δανείων, για απόκτηση πρώτης κατοικίας, για οικογενειακές δαπάνες με αποδείξεις μέχρι 1 εκ. δραχμές, από τις οποίες προέκυπτε ωφέλεια φόρου 45.000 δρχ.

- Αύξηση της φορολογίας αγροτών και

πλανόδιων λιανοπωλητών.

- Αλλαγή του συστήματος φορολόγησης του οικογενειακού εισοδήματος, ώστε να αντιμετωπίζεται συνολικά, με συνέπεια, αν εργάζονται δύο άτομα στην οικογένεια, ο μισθός του δεύτερου να φορολογείται με τη μέγιστη φορολογική κλίμακα και μάλιστα χωρίς το αρχικό αφορολόγητο. Τελικά υπολογίζεται διπλασιασμός ή και τριπλασιασμός του φόρου κάθε οικογένειας μικρού και μεσαίου εισοδήματος.

Την παρουσίαση αυτών των προτάσεων από τον κ. Χριστοδουλάκη ακολούθησε γενική κατακραυγή. Πανικόβλητος ο Σημίτης, εν όψει δημοτικών εκλογών, αποδοκίμασε το σχέδιο (απευθυνόμενος προς τους ψηφοφόρους), ενώ ο Πρωτόπαπας (απευθυνόμενος προς τους Ευρωπαίους αφέντες) είπε ότι όσα έγιναν δε θα επηρεάσουν καθόλου την απόφαση (της Ε.Ε.) για αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος.

Δηλαδή το φορολογικό έγινε άλλο ένα θέμα στο οποίο θα δοθεί μια προσωρινή "λύση" και θα κληθεί να αντιμετωπίσει η επόμενη κυβέρνηση! Και, εφ' όσον και η επόμενη κυβέρνηση θα ακολουθεί τον "ευρωπαϊκό μονόδρομο", να μην έχει κανείς αμφιβολία ότι θα το αντιμετωπίσει στο πνεύμα των "σοφών" του κ. Χριστοδουλάκη...

Βάλθηκαν να δικαιώσουν το Χίτλερ!

Η σχιζοφρένεια απέκτησε την πολιτική της έκφραση. Μόνο έτσι μπορεί να περιγραφεί η συμπεριφορά της κυβέρνησης του Ισραήλ (που, δυστυχώς, επικροτείται από το 80% της πανσπερμίας του) και της μεγάλης μερίδας των αμερικανών και των λακέδων τους.

Είναι απίστευτα όσα εκρέουν από επίσημα ισραηλινά χείλη. Ο θρασύτατος εδώ πρεσβευτής τους μας κατακραυμάσσει με τη ... γονιδιακή ανωτερότητα του Ισραήλ και πρόσφατα ο υπουργός άμυνάς τους Ειτάλ δήλωνε: "Το Ισραήλ είναι αποκάλυψη της θείας Πρόνοιας στην Ιστορία και ο ρόλος του είναι να εγκαταστήσει στη γη το απόλυτο και αιώνιο καλό"!!

Μωραίνει κύριος ον βούλεται απολέσαι. Δεν πρέπει, όμως, να τα περιμένουμε όλα από τον ...Κύριο. Ούτε και από τους όχι ευάριθμους Εβραίους που αντιδρούν σ' αυτές τις ανοησίες και στις φρικαλεότητες που εκτυλίσσονται στην Παλαιστίνη. Ούτε αρκεί οι διάφοροι κυβερνητικοί και λοιποί Πιλάτοι να κατηγορούν για αδράνεια τη Δυτική Ευρώπη και για συνενοχή την Αμερική. Εμείς τι κάνουμε; Γιατί δεν κήρυξαν όσους ενέχονται στα εγκλήματα κατά των Παλαιστινίων ως εχθρούς της Ανθρωπότητας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται;

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ, πλέον, ΧΡΗΣΙΜΟΣ**Ο κ. ΣΗΜΙΤΗΣ;**

(συνέχεια από τη σελ. 1)

ενδιαφέρουν την Ε.Ε., τότε η Κομισιόν θα επέμβει, θα ζητήσει εξηγήσεις και θα επιβάλει κυρώσεις. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες εξελίσσονται σε φιάσκο. Η οικονομία βρίσκεται στο κόκκινο. Κυβέρνηση ουσιαστικά δεν υπάρχει, παρά μόνον υπουργοί, που ο καθένας κάνει ό,τι θέλει.

Η ήττα Σημίτη

Έτσι θεωρείται πλέον απ' όλους βέβαιη η ήττα του ΠΑΣΟΚ στις ερχόμενες εκλογές, όποτε γίνουν, με προανάκρουσμα τον καταποντισμό του στις Νομαρχιακές - Δημοτικές εκλογές. Η επιδίωξη του ΠΑΣΟΚ είναι πλέον να περιορισθεί η έκταση της ήττας, ώστε να μη μπορέσει να αναδειχθεί παντοδύναμη η Ν.Δ. (π.χ. να μη μπορεί να εκλέξει πρόεδρο Δημοκρατίας με 180 δικούς της βουλευτές) και να μην αργήσουν έτσι οι μεθεπόμενες εκλογές. Η εσωκομματική αντιπολίτευση, μετά το συνέδριό του, είναι εντελώς αποδυναμωμένη, αμήχανη και δεν προτείνει ουσιαστικά τίποτα.

Από την άλλη, όμως, εμφανίζονται νέες διαιρέσεις και αντιθέσεις αδιευκρίνιστων στόχων και υποκινητών. Ο νέος Γραμματέας, "ο ερεβώδης και σκοτεινών επιδιώξεων", σύμφωνα με υποστηρικτές του Σημίτη, επιδιώκει εικόνα συμπρωθυπουργέοντος και γραμμής πόλωσης, ενώ ο Σημίτης (και οι περί αυτόν καθώς και μέρος των προηγούμενων αντιρρησιών) προσπαθεί να διατηρήσει την αξιοπιστία του ως ηγέτη. Αλλά και άλλων ομάδων και προσώπων, δηλ. των ξένων κέντρων και εγχώριων παράκεντρων, οι στρατηγικές περισσεύουν μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ώστε να έχουν ευνοϊκή θέση στο μετά την ήττα κομματικό πεδίο, όπου θα επιχειρήσει το κρίσιμο άλμα και ο ανεκδιήγητος Γιωργάκης. Όσο για τα περί δημιουργίας νέου ΠΑΣΟΚ (Χρυσοχοϊδης), μόνο ως μπουμέραγκ θα λειτουργούσε για τους εμπνευστές του.

Η Ν.Δ.

Η Ν.Δ. έχει άλλα προβλήματα. Είναι φανερό ότι δεν κερδίζει εκείνη, αλλά απλώς χάνει το ΠΑΣΟΚ. Δεν τολμά να προβάλλει το δικό της νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα και περιορίζεται στην επίδειξη φιλολαϊκού προσωπαίου. Αυτό όμως δεν μπορεί να διαρκέσει για πολύ. Το ίδιο ισχύει και για τα εθνικά θέματα. Παράδειγμα το ζήτημα του ευρωστρατού. Ο κ. Καραμανλής θεωρεί αδιανόητη τη συμμετοχή της Τουρκίας στο σχεδιασμό και τις επιχειρήσεις του ευρωστρατού, επειδή η Τουρκία δεν είναι μέλος

της Ε.Ε. Αλλά η συμμετοχή της Τουρκίας επιβάλλεται τόσο από το καταστατικό (Νέο Δόγμα) του ΝΑΤΟ (Ουάσινγκτον, Απρίλης 1999), όσο και από τις αποφάσεις της Ε.Ε. (Σύννοδος Κορυφής - Ελσίνκι, Δεκέμβριος 1999). Τι θα κάνει, λοιπόν, ο κ. Καραμανλής; Θα προτείνει στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. να ... αλλάξουν τις αποφάσεις τους; Ή θα ... αποχωρήσει από ΝΑΤΟ και Ε.Ε.;

Ουσιαστικά, λοιπόν, έχουμε την κλασσική εφαρμογή του γνωστού δι.κομματικού παιχνιδιού. Το ένα κόμμα απλώς να απορροφά τη δυσαρέσκεια που προκύπτει από τη διακυβέρνηση του άλλου, που συνήθως διαρκεί 7-8 χρόνια. Είναι δύσκολη όμως η ευόδωσή του σήμερα και σύντομα θα ακολουθήσουν ανεξέλεγκτες εκρήξεις.

Η αριστερά

Τη στιγμή που το πολιτικό σύστημα έχει γίνει αναξιόπιστο, τη στιγμή που όλοι καταλαβαίνουν ότι τα τεράστια χρέη των Ολυμπιακών Αγώνων και οι συνέπειες της ένταξης στην ΟΝΕ θα επιδεινώσουν δραματικά την οικονομική κατάσταση του Έλληνα πολίτη μετά το 2004 και ιδίως μετά το 2006 (με το τέλος του Γ' ΚΠΣ), η ελληνική αριστερά δε στέκεται στο ύψος των απαιτήσεων. Σε μεγάλο βαθμό κινείται μεταξύ ενσωμάτωσης και μικροκομματικού συμφέροντος κι αυτό φαίνεται καθαρά στις διεργασίες για τις εκλογές της Αυτοδιοίκησης. Με τη φθορά του ΠΑΣΟΚ, θα μπορούσε η αριστερά, ενωμένη, με σοβαρά προγράμματα, με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, με πρόσωπα γενικής αποδοχής να κερδίσει σε πάρα πολλούς δήμους, ιδίως στα μεγάλα αστικά κέντρα. Μια Αυτοδιοίκηση σε προοδευτικά χέρια θα ήταν πολύτιμη για το γενικότερο κίνημα στα σκληρά χρόνια που θα ακολουθήσουν.

Η προβλεπόμενη κυβέρνηση της ΝΔ θα διαψεύσει ταχύτατα τις ελπίδες όσων θα την εμπιστευτούν. Τι θα γίνει μετά; Θα συνεχιστεί η δικομματική εναλλαγή μ' ένα ΠΑΣΟΚ που θα εμφανίζεται πιο αριστερό; Η αύξηση της φορολογίας, το πάγωμα των μισθών, η γιγάντωση της ανεργίας με το κλείσιμο μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων θα διαμορφώσουν στα αμέσως επόμενα χρόνια με τέτοια κατάσταση, που δε θα μπορούν να ελέγξουν πολιτικοί ηγέτες της ασημαντότητας των κκ. Σημίτη, Καραμανλή, Αβραμόπουλου κλπ. Όσοι πραγματικά νοιάζονται γι' αυτό τον τόπο ας σκεφτούν τι πρέπει να κάνουν. Το απροσδόκητο (;) άλμα του Λεπέν στη Γαλλία και ο καταποντισμός της Αριστεράς ας αποτελέσει μάθημα...